

Bij het Platina Jubileum van frater Hilarius,

Op 15 augustus 1946 vierde de toen 17-jarige Willy de Booij zijn inkleding bij de Congregatie van de Fraters van Utrecht. Vanaf die dag ging zijn leven verder als frater Hilarius, al zeventig jaar! Deze zomer viert hij dus zijn platina jubileum! En hij is niet de enige. Want het is heel bijzonder dat we dit jaar zelfs vier Platina Jubilarissen in ons midden hebben (en daarnaast nog drie diamanten jubilea in Nederland en de twee robijnen en zeven zilveren jubilea in Indonesië). Het is een goede traditie van Inko om de jubilarissen eens extra in het zonnetje te zetten en hen aan het woord te laten over hun werk en de bijzonderheden die zij beleefden in die vele frater-jaren....

Toen de redactie van Inko frater Hilarius benaderde voor een gesprek over zijn leven en werk als frater, was het antwoord: "Ja, ik heb er al goed over nagedacht en ik ben al bezig om over mezelf een soort 'levensloop' te schrijven. Dat kan ik u wel geven". En zo is het gekomen dat u in deze Inko kunt lezen hoe frater Hilarius terugkijkt op zijn leven, zijn gedachten en zijn belevenissen als kind, als onderwijzer en als frater/religieus. Wij zijn hem dankbaar dat hij ons in zijn eigen woorden deelgenoot laat zijn in de bijzonderheden van zijn leven en zijn diep-persoonlijke gedachten.

Redactie

FRATER HILARIUS: "IK WILDE CAPUCIJN WORDEN, MAAR HET WERD FRATER"

Ik ben geboren op 15 februari in de strenge winter van 1929 in Amsterdam (Tuindorp Oostzaan) bij een wijze moeder en een getalenteerde vader en twee broertjes. Later zouden er nog twee zusjes volgen.

Op 4-jarige leeftijd kreeg ik in de kerk te horen dat op het eind der tijden Jezus zou verschijnen als rechter. Alle mensen die ooit geleefd hadden (ik dus ook) waren er dan weer bij. Dan zou Jezus (God) de mensen in twee groepen verdelen: de braven aan zijn rechterhand, de slechten aan zijn linkerhand. Daar was geen ontkomen aan. De goeden mochten dan voor altijd feestvieren in de hemel en de slechten voor eeuwig branden in een hellevuur. Ik schrok! En resoluut nam ik de beslissing wat ik dan zou doen, want als mijn broertje Joop bij de slechten stond, dan zou ik daar ook naar toe gaan, want zonder Joop kon ik niet leven. We deden toen alles samen.

Dan op 7-jarige leeftijd mocht ik mijn eerste communie doen; maar eerst biechten. Er werd me geleerd, dat de kleine zonden wel een paar dagen vagevuur betekenden. En de grote zonden (doodzonden) eindigden in de hel. Nee, biechten deed ik niet voor de lol.

Als 12-jarige werd me gevraagd wat ik wilde worden. Mijn reactie was "Capucijn"; dat vond ik echt vrolijke mensen die ik als misdienaar verschillende keren meemaakte.

Maar voor ik aan de studie daarvoor kon beginnen, moest ik eerst een jaar naar de Mulo. Het was frater Sigebertus (overste in Tuindorp Oostzaan) die mijn ouders adviseerde om mij naar de fraters in Zeist te laten gaan, want daar was een uitstekende Mulo. Na de grote vakantie (1941) ging ik samen met mijn broer Joop naar de Mulo van de Sint Jozef Kweekschool in Zeist. Daar kreeg ik van Mgr. W. van de Hengel te horen, dat God me geroepen had om frater te worden, daar was geen ontkomen aan. Dus geen Capucijn, maar wel frater. In de derde klas Mulo ging broer Joop weer naar huis. Hij wilde missionaris worden in China. Hij heeft zich later aangesloten bij de S.V.D., een echte missionaris-orde. Ik maakte de Mulo prima af en begon aan de kweekschool (1944). Dat moest in Amelisweerd (Bunnik) gebeuren maar dat ging niet door. De Duitsers namen het huis in beslag en daardoor kwam ik weer thuis in Amsterdam-Centrum. Ook mijn broer Joop was weer thuis. Daar hebben we toen de hongerwinter van 1944-45 meegemaakt, een periode van vechten om te overleven.

Na de oorlogsjaren kon ik weer terug naar de fraters om de kweekschool te vervolgen. Op advies van frater Cornelius - een goede pedagoog - besloot ik om postulant te worden en daarna één jaar noviciaat in Kasteel De Heemstede. Daar werd veel aandacht besteed aan de gelofte van gehoorzaamheid; alleen de wil van God mocht nog mijn leven bepalen. En die Gods Wil kwam tot me via de overheid en de H. Regel. Er was ook veel aandacht voor de armoede, dus geen eigen bezit. Maar de gelofte van zuiverheid bleef onbesproken.

Op 15 augustus 1946 deed ik mijn Eerste Geloften en ik was vastbesloten om me over te geven aan de Wil van God zoals die door de overheid en de H. Regel tot me kwam. In datzelfde jaar maakte ik de kweekschool met goed gevolg af en binnen een week stond ik al in Utrecht voor de klas.

Ik genoot van het onderwijzer-zijn Ik ben toen niet zo lang in Utrecht gebleven want in 1947 werd ik overgeplaatst naar Hilversum en daar kwam ik op de Aloysius School terecht waar frater Bavo hoofd was. Het ging me goed af. Ja, ik genoot van het onderwijzer-zijn en naast mijn werk voor de klas haalde ik mijn Hoofdakte en de Akte Tekenen.

In die tijd werd ik een keer bij de overste geroepen die me vroeg of ik wist hoe kinderen geboren worden. "Nee" was mijn antwoord; ik had daar nog nooit voorlichting over gehad. Ik kreeg toen een boekje waarin de geboorte van een kind werd beschreven. Toen wist ik meteen waar die navel vandaag kwam. Maar.... hoe dat kind in de moeder kwam, neen, dat bleef voor mij onbekend gebied.

Na 6 jaar Hilversum werd ik overgeplaatst naar Utrecht, naar de BLO-school aan de Tamboersdijk. Daarbij kreeg ik de opdracht om de studie MO-Handenarbeid te volgen (acht examens!). Dat lag me wel. Het werd een drukke tijd met veel tekenopdrachten en daarnaast jeugdwerk voor de BLO-jongens. Na drie-en-een-half jaar had ik alle acht examens met goed gevolg afgelegd en daarna kreeg ik een handarbeidles in Hilversum er bij. Frater Stefanus, die dat normaliter deed, was ziek en kon het werk – o.a. het lesgeven in Handenarbeid – niet meer aan. In de zomervakantie die toen volgde, is hij gestorven.

Meer lessen, meer taken en nog een studie Na vier jaar Utrecht mocht ik weer teruggaan naar Hilversum. Wel had ik de laatste weken slaapproblemen gehad en de huisarts

waarschuwde me om in het vervolg wat kalmer aan te doen. In Hilversum werd ik aangesteld aan de Ludgerus kweekschool om daar alle lessen handenarbeid te geven. Tegelijkertijd werd ik ook surveillant van de tweede jaars cursisten van het internaat. Dat betekende dag en nacht bij de jongens zijn. In een gesprek met de overste (opdrachtgever) attendeerde ik hem op de opmerking van de huisarts, maar de waarschuwing van de huisarts werd niet geaccepteerd. Nee, er kwam nog meer bij. Eén dag in de week moest ik naar Zeist om enkele lessen handenarbeid over te nemen van frater Lucius want hij kon het allemaal niet meer aan. En om het helemaal bont te maken, kwam de Algemene Overste bij me met het verzoek om ook zijn schrijflessen in Zeist over te nemen; hij had er geen tijd meer voor. Daarbij kreeg ik tevens de opdracht om de Akte MO-Schrijven te halen. Dat werd een schriftelijke cursus en na één jaar had ik ook die bevoegdheid en begon er een overbezet leven. Ja, ik wilde gehoorzaam zijn: de overheid was voor mij de Wil van God..... vijf jaar lang.

In die tijd kreeg ik – geheel onverwacht – een helpende hand toegeschoven van de huisarts. Het verbaasde hem dat ik als 34-jarige niets af wist van de seksualiteit. Hij gaf mij de nodige informatie over het tot stand komen van een nieuw leven door die wonderbaarlijke geslachtsdrift. Een openbaring..... , dat was het echt voor mij.

Na zo'n vijf à zes jaar druk kweekschoolleven kwamen er weer slaapproblemen. De huisarts schreef slaappillen voor maar die werkten niet. Ik werd doorgestuurd naar een neuroloog-psycholoog. Die kwam tot de conclusie dat de medicatie niet meer aansloeg. Hij stuurde me naar een ziekenhuis voor een slaapkuur van tien dagen. Dat betekende voor mij: tien dagen plat, ik ben geen enkele keer wakker geweest; alleen maar geslapen en gerust.

Na tien dagen ben ik langzaam weer wakker geworden: het leek op een nieuwe geboorte! Maar na tien dagen kreeg ik op een nacht een allesvernietigende beleving. Het kwam op me over als het einde van de wereld. Alles stortte in. Ik zocht hulp, heb gebeden, gesmeekt, God om hulp gevraagd..... Nee, geen antwoord.

Ik wilde weg, vluchten, maar waar naar toe??? In mijn angstig zoeken drukte ik op de bel die naast mijn bed hing.... Ik was totaal de weg kwijt. Er kwam een verpleegster. Ze deed het licht aan en schrok. Ik had er een totale bende van gemaakt. Samen met een collega ruimde ze alles op, maakte de kamer schoon en gaf me weer een spuitje waardoor ik in slaap viel. De neuroloog kwam er weer bij en die kwam tot de conclusie dat die slaapkuur niet alleen lichamelijk maar ook spiritueel een gevolg had gehad.

De oude, vertrouwde gehoorzaamheid was ik totaal kwijt en ook het zo vertrouwde Godsbeeld. Ik heb nog geprobeerd de oude instelling weer op te nemen, maar..... zonder resultaat. Zeker een half jaar lang was ik niet in staat om les te geven. Ik had tijd nodig om weer verder te leven. Het oude Godsbeeld was ik totaal kwijt. Wel heb ik toen alle aandacht en energie gegeven aan de persoon van Jezus.

Na die ziekteperiode ben ik ook niet meer in staat geweest om een compleet werkschema te volgen. Dat was me te veel. In die tijd begon mijn speurtocht naar de persoon van Jezus. Ik heb heel veel gelezen, niet alleen de evangeliën maar ook over de tijd toen Jezus leefde; over de toestand-toen in Palestina. Het boeide me en er kwam weer wat lijn in mijn leven.

Hoe meer ik met die zoektocht bezig was, hoe meer aandacht er uitging naar die blijde boodschap van universele liefde: wat een uitdaging. En het verraste me totaal toen het tot me doordrong dat ik ook de figuur van Jezus moest loslaten. Nee, het ging niet om hem. Alle versierselen vielen weg.

Nee, geen zoon van God, geen Messias. Hij was een gewoon mens, net als iedereen. Hij wilde in dat roerige Palestina vrede stichten. Nee, geen onderlinge nijd. Hij zocht naar de zin van het (zijn) leven en vond die in de volle overgave aan elkaar. Nee, geen verrijzenis, geen Hemelvaart, geen Pinksteren, alleen maar die alles- en allen-omvattende liefde. Ja, daar heb ik alles, mijn hele leven voor over. En in die totale overgave aan elkaar is er geen 'IK' meer en ook geen 'JII'. Daar is alleen maar die wonderlijke saamhorigheid: de LIEFDE. Nee, de dood is geen einde, maar een geboorte van een grenzeloze saamhorigheid. Daar ga ik voor !!!

Hilarius

Voor wie het artikel met foto's in het tijdschrift wil lezen:

<https://www.google.nl/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=2&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKEwjgnIH46lvWAhVCEIAKHdIUaucQFgg2MAE&url=http%3A%2F%2Ffratersvanutrecht.nl%2Fwp-content%2Fuploads%2F2012%2F11%2FINKO-1-2016.pdf&usg=AFQjCNE26uB5nRh27mlqHkJVlbWAXDYg0g>

* * * * *